

[Bertel Dahlgaard.]

Sønderjyderne og de frisindede og radikale Kredse herhjemme, hvorigennem i saa høj Grad den Konsolidering af vor Folkegrænse fandt Sted, som skabte Grundlaget for Genforeningen i 1920. Han vil da finde ikke blot Navnet H. V. Clausen, der kortlagde det folkelige danske Nordslesvig, saa han næsten med matematisk Nøjagtighed kunde afstikke den retfærdige danske Grænse, da Timen var inde, men han vil møde en Skare af Kvinder og Mænd af samme Aand og Tanke, og naar den højtærede Statsminister gennem Tiderne har sunget den vidunderlige Haabets og Fortrøstningens Sang: „Det haver saa nyligen regnet“, burde han mindes, at den netop er skrevet af en radikal Mand fra den samme Kreds. Under alt dette fandt det danske Folk sig selv i det sønderjyske Grænespørgsmaal, og den Tanke modnedes, der blev hele Danmarks nationale Program fra 1870 til den første Verdenskrig, og som kan udtrykkes saaledes, at hvis engang den Lykke kunde times os, at vi kom til at staa over for Muligheden for Slesvigs Deling efter Nationalitet ved en fri Afstemning mellem dem, der droges mod Nord, og dem, der droges mod Syd, vilde det blive den lykkeligste Dag i vor Historie. Denne Dag kom med Genforeningen i 1920, og under svære indre Kampe og Prøvelser holdt det danske Folk fast ved den Rettens Politik, som vi bekendte os til, da Tyskland var mægtigt, og mellem de to Verdenskrige bekendte efterhaanden hele det danske Folk sig til den Opfattelse, at det var vort Slægtleds store nationale Opgave at fæstne og betrygge denne Grænse. Med Bekymring følte vi Storheden i denne nationale Opgave, efterhaanden som vi saa, at Hitlers Magt voksede gennem 30erne, men vi følte ogsaa, at vi havde et Staasted, der gav os moralsk Styrke. Og senere under Krigen og Besættelsen fik vi ingen Grund til at fortryde vort Valg i 1920. Trods alt, hvad der overgik os, blev den dansk-tyske Grænse den eneste af alle Versailles-Traktatens Grænser, som ikke flyttedes, og derved skærmedes Nordslesvigs unge Sønner fra Døden paa Østfrontens Slagmarker.

Det danske Folk bevæges nu atter af mægtige Begivenheder. For anden Gang er Tyskland slaaet til Jorden. Vi bevæges ogsaa af Medfølelse med, hvad den store Kamp har kostet den lille, trofaste danske Folkegruppe i Sydslesvig, og vort Folk maa staa enigt om at støtte den i dens Kamp for at sikre sig folkelig og kulturel Frihed, saadan som vore Bestræbelser har fundet

Udtryk i den danske Note til England; men samtidig lytter vi til vort Fædrelands Erfaringer gennem Aarhundrederne, der fortæller os, at vi altid skal passe paa, at Danmark aldrig mere bliver et Rige spaltet i Dansk og Tysk, og at vor Styrke ind i den usikre Fremtid er Bevarelsen af Danmark som en Nationalstat.

Paul Holt: Den højtærede Statsminister kom i sin Svartale i Finanslovdebatten ind paa Spørgsmaalet om Grønlands Fremtid og meddelte, at det er Regeringens Hensigt at arbejde med denne Sag ud fra de Retningslinier, som Grønlandsudvalget sammen med Delegationen fra Grønland har udarbejdet. Vi tager denne Meddelelse til Efterretning og ser heri Muligheder for en væsentlig Forbedring af de grønlandske Forhold, men samtidig vil vi udtale Haabet om, at der bliver Lejlighed til snarest muligt at faa en grundig Debat her i det høje Ting om Grønlands hele Stilling.

Vedrørende Regeringens almindelige økonomiske Politik kan vi i det væsentlige henholde os til de Udtalelser, vi fremkom med under det første Indlæg i Finanslovdebatten. Vi skal hertil blot føje en almindelig Anerkendelse af de principielle Synspunkter, som den højtærede Finansminister har givet Udtryk for. Den højtærede Finansminister udtalte, at han har faaet udarbejdet et forsøgsmæssigt Budget for det danske Samfund. Det er første Gang, en dansk Finansminister har indladt sig paa noget saadant, og vi ser heri et Tegn paa en bestemt Vilje til at føre en positiv økonomisk Politik. Det er utvivlsomt en Nødvendighed, hvis man i det hele taget vil indlade sig paa en positiv økonomisk Politik, at arbejde paa Grundlag af visse Beregninger for hele vort Samfund. Det er nemlig ikke blot en Finansministers Opgave at beskæftige sig med det statsfinansielle i snævrere Forstand, men tillige med hele Nationens Økonomi, idet Statens finansielle Politik maa ses i Sammenhæng med Samfundets almindelige økonomiske Situation. Man kan altsaa ikke komme uden om en vis Form for Helhedsøkonomi, et Udtryk, som er nok saa rammende for det, vi har behov, som det ellers brugte Udtryk Planøkonomi. I denne Helhedsøkonomi indgaar Forbrugsindskrænkning og Regulering af Import og Eksport som en væsentlig Bestanddel, og vi er for vort Vedkommende klar over, at vi maa lide Afsavn, hvis denne Politik skal føre til et Resultat; fra vor Side giver vi Tilsagn om at støtte Foranstaltninger, der gaar ud paa